

கொண்டபுய விசாரிச்சோம்.

ஆரோ ஓராளினர் லை வீ ட்டகைக் காட்டச் சொன்னார்கள் காட்டினனே என்று அந்தப் பிள்ளை இலகுவாகவும் தன்னுடைய குழந்தைத் தனத்தோடும் தான் சொன்னான். ஆனா நாங்களோ வறோ யாரைக் கட்டார்கள், என்ன கட்டார்கள் என்று கட்டை திரும்பத் திரும்ப இதையே அவனும் சொன்னான்..

நாங்கள் ஒருவரும் நப்பவும் இல்லை ஏற்றுக் கொள்ளவும் இல்லை.

பிறகு எங்கடையொருப்பாளரின் உத்தரவில் அந்தப் பிள்ளையை....

கைகள் பதற... உடம்பும் நடுங்கியபடி முச்சையிழுத்து இழுத்து சொல்ல முடியாமல் திணறியபடி திண்டாடினான்.

சுரநே தனுக்குப் பயமாவும் பதட்டமாகவும் இருந்தது.

அப்பா...வணைட்டாம் அப்பா ..பிறகு ஒரு நாளைக்குக் கதவைப்போம்...

இல்லை சுரநே..

அந்தப் பிள்ளை கும்பிட கும்பிட நாங்கள் ஒன்றாமையோசியாது இவன் ஒரு துரோகி.... இவன் இருந்தால் எங்களுக்கு ஆபத்து என்று நினைத்து அவனை மண்டையிலே போட்டிட்டு தாட்டுவிட்டிட்டு வந்திட்டம்...

ஆனா இப்ப இங்கே காணுற சின்னப்பிள்ளையைப் பார்க்கும் போது அந்தப் பாலகனின் முகம் தான் முன்னுக்கு வந்த நிக் கது... சுரநே.. முன்னுக்கு வந்து நிக் கது.... என்னாலே மறக்க முடியாமலிருக்கு... என்ற படி தமே பித் தமே பி அழுதான்.

ஒன்றுமே பசோது சூரநே விறதைத்துப் போய் நின்றான் .

அழுது முடித்த ரவி.....

இதே போலவே இன்னோரு கிராமத்தில் எங்கடைய சோலையையும் மீறி கசிப்புக் காச்சினான் என்று ஒருத்தனைக் கொண்டு வந்து அந்தக் கிராமத்து வாசிகசாலையை கம்பத்தில் கட்டி அந்தக் கிராமத்து மக்கள் முன்னிலையில் அவனைச் சூடப்போனோம் .

அப்போது அவன் மனசு வந்து ஜயோ ஜயோ குளறிக் கடித்தடிச்சு அவனைச் சூடக்கு முன்னர் என்ற இந் நூலு பிள்ளைகளுக்கும் ஒரு வழி சொல்லிப் போட்டுப் போங்கோ என்று கத்திக் கத்தி குளற பிள்ளையையும் . குளறியதுகள் அப்போது நாங்கள் ஒருவருமே அவளையே அந்தக் குழந்தைகளையே கணக்கெடுக்கவில்லை.

இது எம் மக்களுக்கு ஒரு பாடமாயிருப்பதோடு ஒரு பயமாயிருக்கட்டும் என்று எல்லார் முன்னிலையிலும் அவனைச் சூட்டுப் போட்டு எங்கடைய கடமையை முடித்து விட்டு ஒரு விடுதலைப் போரில் வெற்றியீட்டிய களிப்போடே பாசறை திரும்பினோம் .

இதே போலவே வறுமையைக் காகவும் பசிக்காகவும் கோழி திருபியவனையும் ஆடும் பிடித்தவனையும் , பிச்சையெடுக்க வந்தவர்களையும் , புதிதாய் வரும் புதுமுகங்களையும் சந்தகேம் கொண்டு வியாபாரம் செய்ய வந்த சனங்களையும் அரசாங்கத்தின் உளவாளிகள் எண்டும் , எமது விடுதலைப் போராட்டத்தையும் காட்டிக் கொடுக்க வந்த தசேத்துரோகிகளெண்டு போட்டுத் தள்ளினோம் .

இதுமட்டுமா....

மாற்றுக்கருத்துக் கொண்டவர்களை பதைத்தியக்காரர் எண்டும் குளப்பவாதிகள் எண்டும் , விட்டுவிடவில்லை. எமக்கெதிராய் எழுதியவனையும் எதிர்த்தவர்களையும் எந்த வித யோசனையும் இல்லாமல் போட்டுத் தள்ளினோம் .

அங்கே தான் மக்கள் மக்களெண்டும், தமிழ் தமிழெண்டும் முப்புது வருசத்துக்கு மலேவே வசைச்சுப் பகேகாட்டி இருந்த சொத்துக்களையும் உடமகையையும் அழித்து கடசையிலே முள்ளிவாய்க்காலிலே கொண்டு வந்து முடக்கிவிட்டோம்.

உதுவலெல்லாம் நடந்த பிறகும் நடந்த தவறுகளையும் பிழைகளையும் பற்றிச் சிந்திக்காமல் இப்பவும் இந்த புலம்பெயர் மண்ணிலே எல்லாம் வெட்டியாடும் புடும்புங்கியடும்புவோம் என்று கொடியளையும் துக்கிப் பிடிச்சுக் கொண்டு தமிழ்த்தேசியம் என்ற இந்தப் புளூத்துப் போன அரசியல் கடகைகளைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு, தேசியம் எண்டசை சாட்டி, தங்கடசை சொந்த வயிறை வளர்த்துக் கொள்ளும் இந்த போலி அரசியலை நம்பி ஏமாந்து போகாதயுங்கோ...

மீண்டும் மொரு முள்ளிவாய்க்காலசை சந்திக்க எமது மக்கள் தயாரில்லை.

இங்கேயிருக்கின்ற இந்த இளைஞர் சமுதாயத்தையும் என்னைப் போன்ற ஒரு மனநோயாளிகளாகி விடக் கூடாது என்பதற்காகவே இதசை சொல்லுகிறேன்.

ஏதோ பெரிய ஒரு விபத்திலிருந்து தானும் தப்பிக் கொண்டதாக சூரநேர் விழித்துக் கொண்டான்.

□□□□□□□□